

jo heller ikke kunne afgjøre nogen Ting endelig. Det er ikke dem, der til Syvende og Sidst skulle bestemme, om Bedkommende har gjort sig skyldig i Forsalfkning, og som Følge deraf noget Ansvar vil være at paalægge. De skulle jo kun foretage den aldeles foreløbige Undersøgelse, hvoraf det skal afhænge, om der overhovedet skal gaas videre i den Sag eller ikke; men efter deres Anmeldelse om, at de hos den eller den Handlende have fundet Noget at paaanke, skal følge den endelige Undersøgelse, der jo i mange Tilfælde vil falde saaledes ud, at der ikke behøves videre kemiske Undersøgelser. For et overordentligt stort Antal af de Tilfælde, som her omhandles, viser Erfaringen, at under Undersøgelserne faas blandt Andet Bedkommendes egen Tilstaaelse for, at han har forsalfket sine Varer, og naar det sker, bortfalder Nødvendigheden af kemiske Undersøgelser. Men skulde hans Tilstaaelse ikke faas, og skulde der heller ikke ved Afhøring af hans Folk eller paa anden Maade faas tilstrækkelig Oplysning om, hvorledes det hænger sammen, da have vi jo netop det kemiske Laboratorium, for at bruges i saadanne Tilfælde. Derfor kunne disse omtalte sagkyndige Folk meget godt gjøre den Nytte, som Lovforslaget venter af dem, uden at de ere Kemikere eller staa paa det videnskabelige Spidspunkt, som den erede Ordfører omtalte. — Hvad angaar Vædringsforslagene under Nr. 12–17, som jo navnlig gaa ud paa — det er Hovedsagen ved dem — at forandre 5,000 Inderbyggere til 3,000, og altsaa medføre Nødvendigheden af, at der i hver Kjøbstad, hvor der er 3,000 Inderbyggere, skal være en særlig Undersøger, skal jeg kun dertil bemærke, at jeg selvselgelig ikke kan have det Mindste at indvende mod dette Vædringsforslag; i og for sig ser jeg gjerne dets Vedtagelse. Naar jeg har foreslaaet 5,000, er det ikke sket, fordi jeg ikke kunde anse det for ønskelig, at en nysgættig Undersøgelse kunde foregaa ogsaa i de mindre Kjøbstæder, men ene og alene af Frygt for, at man skulde anse de økonomiske Betæneligheder derved for at være overveieende. Vil man gaa til Udgiften ogsaa i mindre Byer, hvor der kun er 3,000 Inderbyggere, ser jeg det selvselgelig saa meget hellere. Jeg skal ligeledes i denne Forbindelse i Anledning af Ytringer, der ere faldne fra en af de erede Talere, sige, at jeg ogsaa tror, det vilde være rigtigt til 3die Behandling, hvis disse Vædringsforslag skulde blive vedtagne og Loven altsaa faa den Skikkelse, at indføre en Vædring, gaende ud paa, at der i de store Kommuner dog ikke behøver nødvendigvis at være en Undersøger for hver 15,000 Inderbyggere. Jeg tror, at det maatte nok her i Kjøbenhavn vilde vise sig, at man fik flere, end der behøves, men det vil jo være let at forandre dette senere. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 19 angaar — om Forslaget Nr. 18 har jeg allerede talt — da skal jeg kun dertil bemærke, at jeg har ikke Noget derimod at

indvende. — Vædringsforslaget Nr. 21 staar jo i Forbindelse med Vædringsforslaget under Nr. 1, som jeg antager det maa staa og falde med. — Vædringsforslaget Nr. 22 har jeg ikke Noget at indvende imod. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 23 angaar, skal jeg dertil bemærke, at, dersom man fra Mindretallets Side kun har havt til Hensigt at hævde, at der skal være en selvstændig Ret for den Sigtede til at fordr Undersøgelse foretaget ved Laboratoriet, har jeg ikke Noget derimod. Jeg tror ganske vist ikke, at en saadan Udtalelse behøves; thi efter vor Procesform ser jeg ikke, at Retten vil kunne negte ham at indsende de Prøver, han producerer, til Undersøgelse, idet det jo er Rettens Pligt i alle Sager, der behandles under kriminel-procesuelle Former, at varetage ligesaa vel, hvad der tjener til Sigtedes Undskyldning og Forsvar, som hvad der tjener til at fælde ham. Derfor antager jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at Retten vil være forpligtet til at indsende saadanne Prøver til Laboratoriet og efter Sigtedes Begjæring faae dem undersøgte; men jeg har i hvert Tilfælde ikke Noget imod, hvis man nærer Tvivl herom, at det siges udtrykkelig i Loven, at Sigtede skal have en saadan Ret. Derimod maa jeg rigtignok fraraade, at der iøvrigt gives Private Ret til at fordr en Undersøgelse af deres Varer ved det kemiske Laboratorium. Naar Vædringsforslaget lyder saaledes: „saavel som for Private, der som Sigtede eller af anden Aarsag ønske Undersøgelse“ osv., mener jeg rigtig nok, at disse Udtryk: „eller af anden Aarsag“ maa gaa ud. Det kan nemlig ikke være Laboratoriets Sag at foretage Undersøgelser, som ikke have nogen direkte Interesse for det Offentlige, og jeg vil ogsaa sige, at, hvis man vedtager en saadan Bestemmelse, ser jeg ikke, hvorledes det skulde kunne forebygges, at private Handlende brugte Laboratoriets Undersøgelse til Ræklame; men i ethvert Fald er det ikke dette Spørgsmaal, om de Handlende ville kunne bruge det til Ræklame eller ikke, der for mig har saa Meget at sige. For mig staar det kun saaledes, at hvis man skal gaa ind paa noget Nyt — og Ingen kan have nogen Forestilling om, hvorvidt Laboratoriet vil blive overlæst eller ikke overlæst ved de Forretninger, Loven paalægger det — gaar det ikke an at forlange Andet, end hvad der er direkte nødvendigt i det Offentliges Interesse. — Hvad angaar Vædringsforslaget Nr. 24, da staar det jo i Forbindelse med Forslaget Nr. 23, og hvad jeg har bemærket om dette Forslag, vil altsaa finde sin Anvendelse ogsaa paa Forslaget Nr. 24. — Mod Vædringsforslaget Nr. 25 har jeg ikke Noget at erindre. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 26 angaar, har jeg idetmindste opfattet det saaledes, at det hænger saa nøje sammen med Vædringsforslag Nr. 1, at det ikke bliver muligt at vedtage det; dersom Forslaget under Nr. 1 forkastes. Saaledes som det lyder, forekommer